1846.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 3 Julij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1, tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct.; behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 26. Junij. De talrijke lijst onzer verschillende diefstal-soorten is weder met eene kathegorie vermeerderd geworden, aan welker beoefenaars de kunsttaal den naam van *Chineurs* gegeven heeft. Zie hier waarin hunne vaardige industrie bestaat:

Een voorbijganger, wien men het meent aan te zien dat hij een goede, eenvoudige ziel is, wordt door iemand, niet te armelijk in de kleederen aangesproken. Mijnheer, zegt hem de man met eene door aandoening half gesmoorde stem, ik ben regt ongelukkig, mijne vrouw en kinderen sterven van honger; in dringenden nood had ik mijn horologie naar de bank gebragt, maar nu moet ik ook het lommertbriefje verkoopen, want wij hebben niets te eten. Vervolgens vertoont hij den door deze hartroerende aanspraak reeds half bewogene het briefje. Neem het, mijnheer, het is 50 francs waard, maar ik laat het u voor 40; gij wint er bij en redt daarenboven een arm gezin het leven. Terwijl zij spreken nadert nog iemand, verneemt waarover gehandeld wordt, laat zich het lommertbriefje vertoonen en het voor echt verklarende betuigt hij zijnen spijt, dat hij zoo veel geld niet bij zich heeft om het te koopen; maar, voegt hij er zich tot den verkooper wendende bij, wilt gij tot morgen wachten en het aan mijne woning brengen (hier geeft hij hem zijn adres) dan zal ik er u 40 francs voor geven. De eerst aangesprokene, door dit bod geprikkeld, laat zich misleiden en koopt het briefje voor 25 of 30 francs. Als hij nu het horologie wil lossen, bevindt hij, dat er oppositie gevormd, een dubbeld van het briefje genomen, kortom dat het horologie reeds gelost is.

Een op deze wijs bestolene hierover klagte hebbende ingebragt, was er eene instructie begonnen. Gisteren (25 junij) was de klager, die naar eisch gedagvaard was, naar het paleis van justitie op weg, toen twee lieden hem aanspraken, en voorgevende vrienden van dengene te zijn, tegen wien de klagte gerigt was, zeggen zij, dat zij hem het horologie leveren willen, zoo hij de klagt wil intrekken.

Veinzende dit te willen doen, wordt hem het horologie werkelijk ter hand gesteld; maar hij geeft terstond den instructie-regter van het gebeurde kennis; deze, niet twijfelende of de twee zwendelaars zullen den klager blijven wachten, doet dezen volgen, en beide, die werkelijk medepligtigen van den *Chineur* waren, worden gevat op het oogenblik, dat zij met ijver van den terugkeerende vernamen, of de klagte volgens belofte ingetrokken was.

— Een schrikkelijk onweder heeft maandag ll. onherstelbare onheilen te Donjon (Allier) berokkend. Eenige personen dezer stad onder welke zich twee dames bevonden, hadden zich op een naburig gelegen buitengoed vereenigd, toen eensklaps een ijsselijk onweder losbrak. Vijf mannen werden door den bliksem getroffen: vier stierven er onmiddelijk en de vijfde heeft men doodelijk getroffen opgerigt.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 30. Junij. Men verneemt, dat onze stadgenooten, de Boekhandelaars *M. Schooneveld en Zoon*, plan hebben, om, gelijk zulks in het meerendeel der groote steden van ons rijk reeds geschied, ook voor deze stad een maandboekje uit te geven, dat de, door ons Stads-bestuur voorgeregte, authentieke opgave zal bevatten van alle ingeschrevenen in de geboorte-, huwelijk- en sterfregisters te dezer stede, onder bijvoeging van eene lijst der publiek verkochte eigendommen en den prijs, de aanbestedingen in de provincie, enz.

Dat de uitgevers dezen *Nieuwe Amsterdamsch Mercurius* niet slechts van plaatselijk belang willen doen zijn, blijkt uit de verdere rubrieken, die dit boekje bevatten, onder anderen uit het belangrijke: *Handel en Nyverheid.*

Wij hebben grond, om te vertrouwen, daar de redactie zoo wij vernemen, in bekwame handen is, dat dit maandboekje der hoofdstad tot sierraad zal zijn te bestaan, door vele gevoeld is.

LUXEMBURG, den 19. Junij. Zondag ll. is in den omtrek dezer stad gehouden de processie der *Springers*, aldus genaamd, omdat degenen, die er deel aan nemen, in plaatse van te gaan, niet anders doen dan twee passen vooruit en een achteruit te springen.

Deze belagchelijke processie die ingesteld is geworden in het laatst der zestiende eeuw, ter bezwering eener veepest, die werkelijk eenige dagen daarna heeft opgehouden, heeft plaats op een weiland, gelegen in den omtrek van Luxemburg, nabij de parochiekerk van het stadje Etternach. Bijna al de boeren, mannen, vrouwen en kinderen van den omtrek nemen er deel aan. Zij wanen hierdoor hun vee voor alle besmettelijke ziekte te hoeden.

Het aantal personen, die Zondag ll. deze kluchtige plegtigheid hebben helpen ten uitvoer brengen, heeft over de vier duizend beloopen, en men kan dat van de zaamgevloeide toeschouwers gerustelijk op vijf maal zoo veel stellen. (*Prec. d'Anvers.*)

GOES, den 27. Junij. Het luchtverschijnsel, ll. zondag den 23. dezer, bij Nijmegen op onderscheidene plaatsen opgemerkt, is ook dien avond in den omtrek dezer stad, en ook in het naburige Heinkenszand waargenomen.

VLISSINGEN, den 1. Julij. Als een vervolg op de berigten omtrent Z. M. inspectie van het eskader op gisteren en verblijf alhier, kunnen wij nog het volgende mededeelen.

Na den afloop der inspectie, waarbij Z. M. zich met H. D. gast, de Hertog *van Nassau*, de Prinsen zijne Zonen, de Minister van Marine, de Vice-Admiraal *Lucas* en een aanzienlijk gevolg aan boord van zes der schepen van het eskader had begeven, en telkens met het geschut en gejuich van het scheepsvolk was begroet, werden Z. M. en gevolg met sloepen overgebragt aan boord van het stoomjagt, dat aan de werf lag, vertoefde aldaar eenigen tijd en onderhield Z. M. zich zeer minzaam met onderscheidene der militaire en civiele autoriteiten die zich daar verzameld hadden. Het schoone hoornmuzijk van het 3e regiment infanterie deed zich afwisselend hooren. Ten 4½ uur begaf het aanzienlijk gezelschap zich weder met sloepen, niet zonder bezwaar, aan boord van het fregat *Prins van Oranje*, om aldaar te dineren. Bij die gelegenheid stelde de Kommandant Prins *Hendrik*, eenen dronk in op het welzijn van den Koning en de Koningin, welke met een koninklijk salut uit het geschut werd bezegeld. Z. M. beantwoordde dezelve met zoo hartelijke en belangstellende wensch voor de Nederlandsche marine, dat daaruit geheel H. D. volkomene tevredenheid bleek en ieder er van opgetogen was.

Omstreeks 8½ uur vertrok de Koning van boord, werd andermaal door het geschut van alle de schepen, de vesting en de werf begroet met een koninklijk salut en kwam op het stoomjagt terug, alwaar nog onderscheidene personen de eer hadden aan Z. M. voorgesteld te worden. De Prinsen gingen later de verlichting der stad bezigtigen, doch ongelukkig mislukte deze, waarvan men veel verwachting konde hebben, grootendeels door de harde wind.

Heden morgen ten 7 ure vertrok Z. M. weder naar de reede, ligte het eskader de ankers en werkten de schepen naar buiten, met Z. M. bij H. D. Zoon aan boord. Doch de gelegenheid ongunstig zijnde om naar zee te gaan, keerden de schepen terug en kwamen weder ten anker. Nu verliet Z. M. zijn beminden Zoon, van welke hij reeds den vorigen avond een aandoenelijk vaderlijk afscheid had genomen en nam met het stoomjagt de terugreis aan, zijnde door de bijzonder betoonde activiteit van 's Rijks werf het gebroken roer van dat vaartuig gedurende den nacht vernieuwd geworden.

Zoo eindigde het vereerend bezoek van Z. M., dat een vernieuwd bewijs heeft opgeleverd van H. D. zorg voor en belangstelling in de zeemagt van den staat, van welke H. D. Zoon een sieraad is; hetzelve moet onvergetelijk zijn, ook door 's Konings kenmerkende minzaamheid en blijkbare tevredenheid, voor ieder tot de marine behoorende, maar bijzonder voor het maritime etablissement, hebbende het Z. M. gunstig behaagd een schitterend bewijs van tevredenheid te geven door de bevordering van Z. E. de Vice-Admiraal *Lucas* tot Kommandeur der Orde van den Nederlandschen Leeuw, terwijl de Hoofd-Ingenieur der Marine *Tromp* tot Ridder dier orde werd benoemd, en deze benoemingen na den afloop der inspectie en 's Konings terugkomst aan wal werden kenbaar gemaakt.

Z. E. de Minister is eerst in den avond vertrokken, na alvorens nog de maritime inrigtingen met een bezoek te hebben vereerd.

Bij gelegenheid van 's Konings komst mogt de stad ook den waardigen Gouverneur der Provincie binnen hare muren zien, om zijne opwachting aan Z. M. te maken, doch Z. Exc. vertrok al spoedig weder naar Middelburg en nam daardoor geen deel aan het diner door Prins *Hendrik* aan boord gegeven.

Dien beminden Vorstenzoon roepen wij hiermede een hartelijk vaarwel toe en wenschen dat deze zijne reize ook weder voorspoedig en gelukkig zij; dat hij behouden en in welstand terug moge keeren in het vaderland, tot zijne beminde hoog vereerde Ouders, tot ons in deze stad, waar men hem lief heeft om zijne beminnelijke hoedanigheden, zooals men hem eerbiedigt als 's Konings geliefden Zoon: in deze plaats die hem zooveel verschuldigd is wegens de genegenheid welke hij dezelve sedert jaren betoond, de weldaden daaraan bewezen en de voorregten door haar genoten? Blijve *Hendrik der Nederlanden* nog lang, altijd, de steun en beschermer der wieg en bakermat van Nederlands grootsten vlootvoogd, van hem die was « de afgod der vloot, de lieveling der gemeente," en dat de inrigtingen der zeemagt te dezer stede nog dikwerf dienstbaar moge gemaakt worden aan de reeds zoo schoon begonnen loopbaan van den beminden vorst. — Dat zij onze wensch en onze bede!

— Wij vernemen met genoegen dat de heer *Louis Schweig*, in Parijs, door Z. M. den Koning der Franschen, met eene medaille vereerd, voor zijne uitmuntende volmaking van *Daguerréotype-Portraiten*, alhier is gelogeerd bij den heer *de Ligny*, in de Walstraat, en gedurende eenige dagen zijne portraiten aldaar zal vervaardigen.

De buitengewone bekwaamheid van dien achtenswaardigen kunstenaar, om de trekken van het menschelijk gelaat met juiste volkomenheid, de sprekendste gelijkenis gepaard aan de fijnste bewerking, volgens de door hem verbeterde methode van *Daguerre*, treffend na te bootsen, zal ongetwijfeld, even als te Brussel, Gent, Antwerpen en andere groote steden waar hij met lof werkzaam was, den kunstminnaren de hoogste voldoening verschaffen. Zij die hunne juiste gelaatstrekking en hun volmaakt portrait, met weinige kosten, aan vrienden of bloedverwanten willen schenken, vinden hier eene zeldzame gelegenheid, en zullen zeer zeker over de uitvoering voldaan zijn.

— Te 's Gravenhage, eene stad van ruim 60,000 zielen, bestond voor het oogenblik geen vrijzinnig, onafhankelijk Nederduitsch blad, hetwelk de vrije drukpers vertegenwoordigde. De heer *A. van Bevervoorde*, redacteur van het aldaar uitgegeven wordende fransche weekblad *Asmodée*, heeft in die behoefte voorzien, door de uitgave van een weekblad getiteld *de Burger.* Wij hebben het eerste N°. van dat blad voor ons liggen en kunnen (hetgeen trouwens van dien

---

ALI BOUFRAHI,

DE MAN MET ZES VINGERS.

—

(Vervolg en slot van onze vorige.)

De troep omsingelde het heiligdom. Het is een klein gebouw van kegelachtigen vorm; in het binnenste bedekt een vlechtwerk van gebeeldhouwd hout de plaats, waar de beenderen van de heiligen rusten.

Er was bevel gegeven om Ali levend te vatten. De soldaten kwamen overeen om het graf te omsingelen, maar geen geweld te gebruiken, ten minste indien Ali geene moeite deed om te ontsnappen. Zij beraadslaagden er vervolgens in de lengte en in de breedte over, wie van hen het wagen zoude hem gevangen te nemen.

Ali, in een hoek gedoken, zat geheel en al in elkander gedrukt; zijn hoofd rustte op zijne knieën, zijne handen waren verborgen in de breede plooijen van zijn bovenkleed.

Vreesachtig en bevende kwamen de drie mannen steelsgewijze en doodstil nader. Ali hief het hoofd op, en zijn adelaarsoog op den eersten vestigende, nam hij eene der grootste steenen op, die rondom het graf verspreid lagen, en wierp hem die tegen de borst. De man viel; de twee anderen namen de vlugt, maar toen zij den drempel bereikten, werd een van hun getroffen door een tweede steen, evenzeer door de alvermogende hand van Ali op hem geworpen.

« Thans," riep de man met de zes vingers uit, terwijl hij hen nader trad; « thans verklaar ik u, dat niemand de hand aan mij slaan zal in het heiligdom, in welks nabijheid mijne vrouw rust. Maar ik ben het leven moede sedert alles wat ik beminde daar in die groeve is nedergelegd. Vrees dus niet," zeide hij tot den aanvoerder van de bende, die op hem aanlegde; « ik ben uw gevangene, breng mij, waar heen gij wilt."

Hij liet zich boeijen zonder wederstand te bieden, en volgde de soldaten buiten de gezegende en geheiligde bodem der grafplaats. « Aj Aj Mesoda!" (Hier, hier, Mesoda!) riep de roover uit bij den ingang van het bosch. Een oogenblik later kwam een heerlijk fraai zwart paard, geheel gezadeld en opgetoomd, hinnekende op hem toeloopen. De soldaten beproefden het op te vangen; maar het steigerde en sloeg met zooveel geweld, dat niemand het waagde, het aan te raken. « Gij zult beter doen, wanneer gij het aan mij overlaat het te besturen," zeide Ali met de zes vingers De soldaten hielden toen op met hetzelve te vervolgen, en, aan de stem van haren meester gehoorzamende, kwam de merrie zachtzinnig als een lam tot hen. Ali liet den teugel van den hals van het schoone dier afglijden, en deszelfs hoofd tusschen zijne handen nemende, kuste hij het op het voorhoofd en de oogen, gaf hem daarop een klein tikje, onder den uitroep: « Awa! Awa!" en alsof het edele dier zijn wensch had begrepen, verwijderde zich het paard springende en in galop, en verdween voor eeuwig in de bosschen.

« Ga," riep hij uit, « o mijn oogappel, geen mensch zal u naderen, voor dat ook gij dood zijt! Dit zou ook het geval geweest zijn met uwen meester, wanneer hij zijne levensgezellin niet verloren had!"

Ali werd als gevangene opgebragt naar Larrache, waar de bevolking van alle kanten zamenliep om den verschrikkelijken roover te aanschouwen, hem op zijnen weg met vervloekingen en verwenschingen overladende, terwijl een zeer klein getal der toeschouwers in hem hunnen vroegeren weldoener erkennen wilden, en hem in stilte dankten en zegenden. Men kluisterde hem met ijzeren boeijen aan handen en voeten. Een stevige ijzeren halsband werd hem om den hals geklonken, met eene ketting, die zwaar genoeg was, om een leeuw te temmen. In dezen toestand bragt men hem voor den gouverneur, die hem in een kerkerhol deed werpen.

Zoodra de Sultan de gevangenneming van Ali vernam, schreef hij een koninklijke brief, waarin hij hem vogelvrij verklaarde, hem veroordeelde om de regterhand en de regter voet te worden afgekapt, en vervolgens te worden losgelaten, om weder te leven en rond te zwerven en ten voorbeeld en leering te verstrekken van zijne naasten.

Op den dag voor de uitvoering van het vonnis bepaald, werd Ali op de marktplaats gebragt, waar de volksmenigte uit de stad en van het land elkander verdrong, begerig om de marteling te zien van dien man, die de schrik was geweest van het westelijke gedeelte der aarde, wiens naam alleen het geheele rijk deed sidderen

De beul hield zijn mes gereed, en digt bij hem stond een pot met kokende pek om er de verminkte ledematen in te dompelen en zoo het bloed te stuiten. Een smid was gereed om de boeijen van den gevangene door te vijlen, toen Ali uitriep: « Wat behoeft men hier nog een man voor zulke kleinigheden," en zijne vuisten met hevigheid schuddende, verbrak hij zijne kluisters.

De scherpregter vatte zijne regterhand aan, en, bijgestaan door drie mannen, deed hij alle mogelijke moeite om de vuist te ontwrichten, voordat hij die bij het gewricht afsneed. « Waarom beeft gij?" zeide Ali tot den beul; « geeft mij het mes, ik zal doen wat gij niet durft te verrigten. Vrees niet, dat ik mij er van bedienen zal tegen u. Mijn vonnis is uitgesproken. Indien ik nog lust in het leven gehad had, zou ik mij niet in uliedér midden bevinden.

Het mes werd hem ter hand gesteld, en terwijl de vier mannen aan zijne regterhand trokken, om die uitgestrekt te houden, sneed hij die met de linker in een slag af, en dompelde den bloedenden stomp in de kokende pek, zonder een zucht te laten hooren. De beul sloeg hem vervolgens den voet af en de rampzalige werd aan zijn schrikkelijk lot overgelaten.

Twee dagen later werd Ali Boufrahi, de dappere, de man met zes vingers, de verschrikkelijke, dood gevonden op het graf van Rahmana; hij stierf, zoo men zeide, gek van pijn; eenige weldadige menschen begroeven hem digt bij het lijk zijner vrouw."

« Allah! God hebbe erbarmen met hunne onsterfelijke zielen!" zeide de Arabier, en besloot hiermede zijn lang en belangwekkend verhaal.

schrijver wel te verwachten was) hetzelve onzen lezers bijzonder aanbevelen.

— Naar men in de dagbladen gemeld heeft, zou de heer *Koens*, ondernemer van eenen omnibus- en diligence dienst, het voornemen hebben opgevat een tweeden spoorweg tusschen Amsterdam en Rotterdam daar te stellen. Wij hebben eene te goede gedachte van het gezond verstand van dien heer, om niet volmondig te verklaren dat wij die tijding voor een *puff*, voor eene aardigheid houden, door den *Nederlandschen Stoompost* verzonnen om zijne lezers te vermaken. Want wij kunnen het niet van ons verkrijgen te gelooven, dat een zoo buitensporig plan werkelijk door een wel georddend brein zou zijn gevormd; veel minder, dat de redactie van genoemd *Weekblad* zoo iets in goeden ernst zou kunnen mededeelen. Wat ons in dit gevoelen sterkt is hetgeen zij er bijvoegt: namelijk dat de hollandsche spoorweg-maatschappij niet door den bedoelden spoorweg *kan* worden benadeeld, en dat de Koning aanvankelijk veel belangstelling in die onderneming heeft aan den dag gelegd.

Zoo dat geen scherts is, — dan moet men de schouders ophalen.

— De onafhankelijke, vrijzinnige bladen, die thans in ons land verschijnen zijn: het *Handelsblad*, de *Nieuwe Rotterdamsche Courant*, de *Arnhemsche Courant*, *Overyssel*, te Zwolle, het *Journal du Limbourg* te Maastricht, de *Vlissingsche Courant*, de *Noord-Brabander* te 's Hertogenbosch, de *Kamper Courant*, de *Tielsche Nieuwsbode*, de *Kaleidoskoop* te Deventer, de *Arnhemsche ex-miniatuur Courant*, de *Zierikzeesche Nieuwsbode*, het *Weekblad van den Helder en Nieuwe Diep*, de *Zwartsluizer Bode*, en de *Asmodée*, te 's Hage.

De bladen die de regering in alles, en zelfs tegen beter weten aan verdedigen zijn: het *Journal de la Haye*, te 's Hage; (ontvangt ƒ 25,000 uit 's lands kas, dat wil zeggen uit de beurzen der ingezetenen;) de *Utrechtsche Avondpost*, de *Drentsche Courant*, de *Nederlandsche Stoompost* en de *'s Gravenhaagsche Nieuwsbode*. Mogelijk zijn er in de provinciën nog wel eenige vodden, die dat soort van dagbladen napraten, doch hunne vermaardheid is nog niet tot ons overgewaaid.

De overige stads- en provinciale couranten zijn zonder eigenlijke kleur, doch verreweg de meeste hellen tot de zijde der regering over, hoewel zij zulks niet anders laten blijken, dan door de wijzen waarop zij de tijdingen mededeelen.

(*De Burger.*)

— In de provincie Opper-Hessen is in het dorp W., op den St. Jansdag eene gruwelijke daad van dweeperij bedreven. Zekere vrouw, welke tot de sekte der herdoopers was overgegaan, hieuw zich met eene bijl opzettelijk de regter hand af (op grond van Marcus Evangelie IXe Kap. v. 45?)

GEMENGDE BERIGTEN.

By de onthulling van het monument voor keizer Frans, hield Metternich eene aanspraak, die natuurlyk geen mensch verstaan kon. — Het diné, door den Procureur-Generaal by den Hoogen Raad gegeven, stond met de arresten in de drukpersgedingen niet in het minste verband. — De natie ziet belangstellend uit naar de aanstaande verkiezingen voor de Tweede Kamer. — Te Antwerpen is de diergaarde, die reeds zoo veel verschillende levende dieren bezit, weder verrykt met 10 slangen, waarvan twee ratelslangen; drie krokodillen, waarvan een van 7 voet lang; eene buidelrat met 3 jongen; 5 kameleons; een hert van Virginia en een van Paco. — Mehemed-Ali heeft kon. Victoria een paard van 2000 guinjes present gegeven. — De prys van de haring is thans ƒ 200 de ton. — Het is niet waar dat men in Belgie zonder pas kan reizen. (C. d'Anvers.) — Het engelsche ministerie heeft in het lagerhuis eene beslissende nederlaag geleden; by de discussie omtrent de vraag of de bill tot bescherming van personen en goederen in Ierland de tweede lezing zou ondergaan, telde de oppositie die zich tegen die lezing verzette, eene meerderheid van 75 stemmen. — Sir Robert Peel, het hoofd van het Engelsche ministerie, heeft dien ten gevolge zyn ontslag ingediend. (Times). — Een meisje van 11 jaren en 6 maanden is te Parys uit een venster gesprongen, omdat hare meesteres haar verwytingen deed; gelukkig op de leuning van een balcon neêrgekomen, wist zy zich daaraan vast te klemmen, tot dat men haar kon redden. — De heer van Hall heeft in vliegende haast Zwolle en Groningen bezocht; Zwolle om er by den heer Bruce te dineren; Groningen om er zyn broeder den professor te omhelzen en... de niet herkiezing des heeren Wichers te bevelen.

MENGELINGEN.

De speelhuizen te Parijs. (1)

Sedert 1. Januarij 1838 zijn de speelhuizen te Parijs gesloten; een gevolg der onvermoeide pogingen van de kamer der afgevaardigden. Velen der achtingswaardige leden viel het nogtans hard, hunne stem te geven tot opheffing van hun geliefkoosd tijdverdrijf. De afgevaardigde BENJAMIN CONSTANT kon zonder het spel niet leven en toch drong hij in elke vergadering aan op het sluiten der speelhuizen.

Op genoemd tijdstip, beliep het getal der speelhuizen zeven. Het schitterendste in het Palais royal was No. 154. Ieder werd hier niet toegelaten; men moest geïntroduceerd worden, men moest verlof vragen om zich te laten uitplunderen: een elegant toilet was hier een hoofdvereischte. De spitsboeven in Parijs zijn steeds elegant gekleed, want dit maakt een deel uit van het beroep; men kan daarmede overal doordringen. In No. 154 speelde men Trente et un en Roulette. In No. 129 werd zulk eene strenge etikette wel niet in acht genomen, maar er werden echter toch slechts meerderjarigen toegelaten; door valsche baarden en andere middelen wisten de minderjarigen hunne meerderjarigheid te bewijzen, om aldus mede hun geluk te kunnen beproeven. No. 9 was beroemd onder de restauratie; hier speelden de staf-officieren der verbondene mogendheden; BLUCHER verloor hier verbazende geldsommen en vooral waren het de engelschen, die zich door speelzucht onderscheidden. De toenmalige directeur BERNARD verkreeg in korten tijd een ontzaggelijk vermogen. — In de salon, die zich van No. 9 tot 18 uitstrekte, had de administratie alles vereenigd wat vreemden konde lokken. Des avonds tegen 11 ure, verscheen de beroemde restaurateur ABELARD met zijn chapons au riz; men soupeerde tusschen Roulette en Craps. Gedurende het banket verscheen de odalisken van het Palais-royal en daarop volgde een bal. Nog lang na den afmarsch der geallieerden, hielden deze orgiën stand in No. 9, hetwelk eindelijk gesloten werd. Hierop opende de graaf DE CHALABRES drie salons in No. 18, waarbij de toegang aan gemelde nimfen ontzegd werd.

In No. 113 speelde men voorheen Roulette; onder DESBRES, speelde men er Biribi, de minste inzet was 5 sous. De policie verbood het Biribi, waarbij de bank een groot voordeel genoot, 7 namelijk van de 70 nommers.

De speelhuizen in de straten Dauphiné, St.-André des Arts, du Bai, enz. hebben sedert vele jaren hunne bank verloren. Na bovengenoemde waren er 31. december nog drie over.

No. 13 in de Rue Marivaux bezat eene Roulette en een leeskabinet; de geruïneerde speler kon gratis de nieuwspapieren lezen. Deze kleine zaal zag er zeer lief uit. De spelers schenen met den croupier tot ééne familie te behooren; deze laatste gaf den spelers welgemeenden raad, lachte hun toe wanneer zij wonnen en betreurde in het tegenovergestelde geval hun verlies. Het gezelschap bestond meestal uit bejaarde lieden, somtijds verschenen er ook wel jonge dandies, die des avonds 10 francs voor hunne plaats in de opera winnen wilden. Zij wierpen eene banknoot van 500 francs op de tafel met de woorden: *« Dix francs au billet.* Verloren zij de eerste maal, dan werd er verdubbeld; menigmaal zoo lang, tot dat de 500 francs alle verspeeld waren; men zegt dat zekere H.....x op deze wijze eens 70,000 francs heeft verloren.

De twee voornaamste speelhuizen waren No. 106 en No. 108 aan het einde der Rue Richelieu. Het eene huis, le Salon genaamd, was de verzamelplaats der spelende aristocratie uit alle wereldstreken; het salon was steeds gevuld met gedeputeerden, chefs, lords, pairs verbannen koningen, bankiers, die hunne schatten moede waren, enz. Don CARLOS verscheen er; don MIGUEL verloor hier al het goud, dat hij van Lissabon had medegebragt. Vier ministers der koningin CHRISTINA hebben in het salon hunnen laatsten Maravedi gelaten, de rijke duitsche bankier (ROTHSCHILD) aanvaardde den kamp tegen de fortuin en keerde zegevierend uit dien strijd. Tegen middernacht werd het souper aangerigt; het liet niets te wenschen over, want het werd bereid onder toezigt van den heer DE CASSY, die doorging voor den grootsten lekkerbek van Frankrijk. De zeldzaamste en kostbaarste geregten werden hier opgedragen: den 15. januarij at men er dop-erwten, die even te voren geplukt waren.

De salons van Frascati werden bezocht door den lageren adel. Hier had lord TEATSON post gevat, om de door de bank zoo gevreesde martingale van 12 coups te spelen. Hier zag men ook den beroemden Engelschman B....x, die sedert 1814 craps speelde. Hij wilde gebruik maken van den inval der verbondene mogenheden in Frankrijk, om de baden van Vecchy te bezoeken, zoo als hem door de londensche geneesheeren geraden was. Hij was bezitter van 3 millioenen en eene leververstopping. Gekluisterd door de sierlijkheid en het voorname aanzien der salons van Frascati, bleef hij, waagde eene kleine banknoot, vervolgens twee, eindelijk twintig; zijn bediende kwam hem melden, dat de postpaarden gereed stonden; hij liet weder afspannen en bleef. De uren vervlogen even snel als zijne guinjes; des morgens had de gentleman 100,000 francs verloren. Van toen af verliet hij Parijs niet meer; Vecchij was vergeten; zijn geheel leven was voortaan aan het spel gewijd. Hij sliep tot 12 en ontbeet tot 1 uur; dan ging hij naar Frascati, waar hij tot 6 uur speelde; op dien tijd dineerde hij in het café Anglais, keerde vervolgens naar Frascati terug en speelde tot aan den morgen. Na de julij-revolutie, bleven de salons 13 dagen gesloten, en gedurende al dien tijd rekende de heer B. zich onder de ongelukkigsten der menschen. De geneesheeren telden hem reeds lang onder de dooden, maar het spel had hem genezen, hoewel hij zijne 3 millioenen tot op de laatste guinje verloor. Zijne familie legde hem eene jaarlijksche onvervreemdbare rente van 12000 frs. toe. B. verspeelde dit steeds en behield slechts het hoogstnoodige voor zich zelf, niet meer dan vereischt werd om zijn couvert in het café Anglais te betalen. De man gevoelde zich gelukkig; hij had geene zorgen en geene schulden; ééne groote hartstogt vervulde zijn aanwezen. Ten 6 ure speelde hij om 10 francs op de Roulette, tot dat hij won: met deze 10 francs dineerde hij in het café Anglais. Op die wijze leefde hij 20 jaren. B. werd omtrent 80 jaren oud: op zekeren avond stierf hij aan de speeltafel, als een veteraan op het slagveld.

Parijs lijdt een aanzienlijk verlies door de sluiting der speelhuizen; vooreerst de 9 millioen belasting, welke door de speelhuizen betaald en tot werken van algemeen nut gebruikt werden. Verder kwamen door het spel jaarlijks ruim 8 millioenen in omloop. Dikwijls snelden rijke Amerikanen uit het salon naar Havre, scheepten zich naar Amerika in, verkochten een landgoed en bragten het bedrag na een paar maanden weder in de parijsche speelhuizen. Het Palais royal leefde gedeeltelijk van het spel. De restaurateurs, de modistes, de juweliers en de schouwburgen kregen hun deel van de gewonnen sommen. Men zegt, dat de parijsche kooplieden, door de sluiting der speelhuizen, omtrent 100 millioenen zullen verliezen. Dat is wel zeer treurig voor die voormalige gelukkigen; doch welk kwaad in de wereld heeft ook zijne goede zijde niet? Wat zouden die kooplieden wel zeggen, wanneer men bij hen de glazen insloeg, om aan de glazenmakers werk te verschaffen?

(1) Van tijd tot tijd worden nog in Parijs geheime speelhuizen door de policie overvallen.

In een fransch maandwerk leest men:

Wij hadden ons niet bedrogen; toen wij onlangs van de levendige aandacht spraken, die IBRAHIM pacha te Parijs zoude trekken. De bewondering, welke Frankrijks hoofdstad voor den overwinnaar van Nezib gevoelt, staat slechts gelijk met de bewondering, welke de groote stad hem inboezemt. Niets ontgaat hier aan MEHEMEDS doorluchtigen zoon, en hij kan op zijne beurt aan niets ontgaan. Het hof, de publieke monumenten, de geregtshoven, de kamers, de schouwburgen, het veld van Mars enz. hebben hem gezien. Overal onderzocht hij en ontving met dankbaarheid lessen van beschaving. Echter wist die, welke hem in het Luxembourg wachtte, toch een weinig raw. Bij bespeurde in het Museum de beroemde schilderij van HORACE VERNET: *het vermoorden der Mammelukken.*

« Wat stelt dit schilderij voor?" vroeg hij aan zijn cicerone.

« De Mammelukken... te Cairo," antwoordde deze, niet weinig verlegen.

« Inderdaad, ik herken hun schitterend costuum. En wie is die man met dat sombere, verschrikkelijke voorkomen?

« Dat is... dat is... de Vorst, die ze liet... vermoorden!

« Mijn Vader! .... riep IBRAHIM, het hoofd afwendende. Doch aanstonds zijne ontroering bedwingende, voegde hij er met voortreffelijke tegenwoordigheid van geest bij: « Mijn vader gelijkt niet meer naar dat portret.

Dat wilde zeggen: Mijn vader zou thans zulke dingen niet bedrijven. Het gevolg van den pacha en de andere omstanders begrepen het, en juichten zijne edele denkwijze toe.

Dien zelfden dag vernam men inderdaad uit Egyptische dagbladen dat MEHEMED-ALI, de overwinnaar die zoo veel bevolking vertoerd heeft, door den arm zelven van zijn zoon aan alle standen van zijn rijk de vrijheid en de gelijkheid voor de wet geeft, en dat hij ten laste der kas, de woonplaatsen der arme fellahs weder op laat bouwen. Dat lieles om les aan de beschaafde gouvernementen geven. Hoe vele staten van Europa zouden dorpen en steden te herbouwen hebben, om den landlieden en der arbeidende klasse eene zuivere lucht en een gezond leven te geven!

Mode is mode! en hoe leelijk ook toch mooi! Hoe velen zich ten onzent ergeren, als ze voor den *bon ton* zien verderen, dat men met een kneuterig mondje tusschen die hollandsche woorden er vier tot acht fransche inknoeit. Maar deze honderd en een maal herhaalde klagten, worden door de lieden van den *bon ton* met een *air moqueur* opgenomen. Men zou daarin de *groote natie* gelukkig prijzen; hunne taal is overal ingedrongen, en in Frankrijk zal men dus zoo mal niet wezen om eenige hardere woorden van eenig nabuurlijk land toegang te verleenen; men hoort er fransch — zuiver fransch, louter fransch, van den parijschen broekten burger tot den grijsaard. Van Monsieur den schoenlapper en Madame zijne hedgenoote tot Monsieur de minister en Madame zijne ega toe. Dat zou men wel zeggen maar, ook al, alles als bij ons. Ziehier een curieus staaltje bontonschen stijl van ALPHONSE KARR: il y a eu un *steeple-chase sur le derby* du Champ de Mars. Les *gentlemen-riders* les membres du *jockey's club*, et toute la *fashion* du *sport* étaient sur le *turf*, comme en un *raout*. La plupart étaient revêtus de *twines* et de leurs *grooms*, menant à la main les *race-horses*. Les *dandys*, le *stud-book* à la main, se glsient leurs paris, tandis que les *grooms* se préparaient à la course avec quelques verres de *grog*, de *brandy* et de *bishop*. Les *puffs* des journaux disent qu'il était venu du monde fort loin par les *railsways* et les *steamers* etc.

CORRESPONDENTIE.

Het artikel: Belasting enz., in ons volgend nommer.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 2. Julij. Sedert den 30. Junij zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Lijkhens Haab, P. W. Brand, Odensee, tarwe; Herkules, C. Cummingo, New-York, katoen en rijst; Annette, C. F. Ha[...], planken, Caroline, C. Jongensen, rogge, beide Riga.

Voor Gend bestemd:

De Comeet, J. Spiesen, Nantes, boekweit.

Voor Vlissingen bestemd:

Superior, T. M. Donald, Sunderland, steenkolen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Polars Gernu, J. R. With, Marseille, tarwe; Fisesorter, [...] N. Petersen, Neyborg, rogge; Gennaize, J. B. Stelle, Genua, graan; John Korvon, J. Pependam, Havanna, suiker.

Van Vlissingen gezeild:

Christiaan, J. J. Sanders, garst, Leer.

- Zr. Ms. transportschip Merwede, onder bevel van den luitenant ter zee der eerste klasse J. J. van Hasselt, is in den morgen van den 28. junij van Suriname te Hellevoetsluis binnengekomen.

- De stoomboot Batavia zal van Hellevoetsluis een proeftogt in de Noord-Zee ondernemen.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

2 Julij 1846.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
J. Z. Tarwe (1844) . .	ƒ 10.00	W. Paardenboonen .	ƒ 6[...]
N. dito dito	- 9.00	W. Gr. Erwten . . .	- [...]
N. Walch. Tarwe (1844)	- 10.25	W. Witte dito . . .	- [...]
Nieuwe dito	- 10.00	Z. Paardenboonen .	- 5.5[...]
J. Rogge (1844) . . .	- 8.00	Z. Gr. Erwten . . .	- [...]
O. dito	- 8.00	W. Koolzaad	- 6.[...]
Winter garst	- 4.00	Zomer dito	- [...]
Zomergarst	- 3.75	Raapolie . . .	ƒ 32.50 p. [...]
Haver	- .	Patentolie . . .	- 34.50 [...]
Boekweit	- .	Lijnolie . . .	- . [...]
W. Witteboonen . . .	- .	Lijnkoeken ƒ 10.00 de 104 [...]	
Dito Bruineboonen . .	- .	Raapkoeken . .	- [...]

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 ure.
Sluiting des avonds « 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure van de Bellinkens- en Duinpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.